

DANSK DJEVEL PÅ DYNAMIKK OG DETALJER

Diablo 120 er den rimeligste forsterkeren til danske Gryphon, men det er ingenting ved den som tyder på kompromisser.

Tekst og foto: Roy Ervin Solstad

På 70-tallet utdannet Flemming E. Rasmussen seg til kunstmaler og grafiker, men kom i kontakt med musikkindustrien da han i studietiden designet platecover og konsertplakater for lokale band og konsertscener i Århus i Danmark. Etter ti år som fotografi- og malerlærer, og deretter som sjefsdesigner for en stor produsent av sportsklær, grunnla han selskapet 2R Marketing som snart ble Danmarks ledende importør av high-end audio. I 1985 grunnla han Gryphon Audio som et sideprosjekt til 2R Marketing. Det første produktet Gryphon Head Amp var strengt tatt ment å være et rent hobbyprodukt, men da en japansk distributør fikk fattet interesse for produktet på en hifi-messe i USA, og forsterkeren kort tid etter fikk «best buy» i i japansk hifi-presse, var det ingen vei tilbake. Testene og jungeltelegraphen sendte etterspørselen rett

til himmels, og Gryphon Audio ble formelt sett etablert som et eget selskap, ikke bare en del av 2R Marketing.

I 1993 var suksessen til Gryphon såpass stor at Rasmussen ga seg med å importere andre merker. Dermed kunne han konsentrere seg fullt og helt om Gryphon.

Nå nesten et kvart århundre senere lager danskene både forsterkere, høyttalere, cd-spillere, digitalkonvertere, platespillerforsterkere, kabler og annet tilbehør til stereoanlegget. Det bør kanskje legges til at Gryphon ikke akkurat henvender seg til førstegangskjøperen. Gryphon Diablo 120 er deres billigste forsterker, men 100.000 kroner er uansett hvordan man snur og vender på det mye penger. For Gryphon stopper det ikke før med de dyreste høyttalerne, Kodo. To av dem vil loppe kontoen din for 2,7 millioner norske kroner.

Diablo 120

Selv om prisen nok vil skremme bort en del hifi-interesserte, er det uansett spennende å kunne prøve produkter der konstruktøren ikke har hatt pris som sitt det viktigste begrensende kriteriet under utviklingen. Ikke minst vil ofte de mindre modellene hos produsenter i «cost-no-object»-land, trekke veksler på utviklingen av de dyreste modellene. Slik har det også vært med Diablo 120 som har kommet som en direkte erstatte for den integrerte forsterkeren Gryphon Attila som ble produsert fram til i fjor.

Som Attila er Diablo 120 en integrert forsterker, der tallet i modellnavnet indikerer utgangseffekten i åtte ohm. Det skulle rekke for de aller, aller fleste anlegg og høyttalere, særlig når man vet at effekten dobles ved halvering av motstanden, og at den yter hele 440 watt i to ohm.

Diablo 120 er nemlig utviklet basert på erfaringen fra både toppforsterkersettet Pandora og Mephisto og ikke minst den integrerte storebroren Diablo 300 som var en videreutvikling av den opprinnelige Diablo-forsterkeren.

Det betyr at forsterkeren er designet som en dual mono-forsterker, det vil si at du omtrent kan kløyve boksen på midten og sitte igjen med

to integrerte monoblokker. Gryphon har også lagt vekt på så korte signalveier som mulig og minimalt med internkabling.

Forsterkeren leveres standard som en ren linjeforsterker med en balansert- (for XLR-kabler) og fire ubalanserte innganger (for kabler med rca-plugger). I tillegg kan forsterkeren utstyres med enten platespillerforsterker eller digitalkonverter. Førstnevnte er også en dual mono-konstruksjon basert på platespillerforsterkeren Legato Legacy. Dette kortet kan også ettermonteres og tar både Moving Magnet og Moving Coil-pickuper.

Kortet koster rett under 22.000 kroner.

Enda dyrere er digitalkonverterkortet basert på toppmodellen Kalliope med pris på i underkant av 38.000 kroner. Konverteren tar digitale signaler via både AES/EBU (XLR), optisk (toslink), s/pdif (BNC) og USB. Oppløsningen er opptil 32bit/384kHz og opptil DSD512. Jeg kunne nok ønsket meg en koaksial s/pdif-inngang også, men det finnes altså ikke.

Jeg har imidlertid lyst til å skryte av høyttalerterminalene. De tar både bananplugger og spader, men det som skiller dem fra en del terminaler, er at de er skikkelig robuste, og med

gummiringer, slik at man får ordentlig tak i dem når man skal stramme dem til. Veldig bra.

Litt mer problematisk kan dual mono-konfigurasjonen være, for i og med at høyre og venstre kanal er speilvendt, så sitter spesielt de balanserte inngangene langt fra hverandre på baksiden av forsterkeren. Det kan by på utfordringer om du har signalkabler som deler den samme «strømpe» i store deler av kabelens lengde.

Det samme gjelder strengt tatt for de fleste av de ubalanserte inngangene også. Det er også verdt å merke seg at selv om forsterkeren tape out-utgang, så har den ingen variabel utgang for eksempelvis subwoofer, eller noen home theatre-mulighet. Dermed kan du ikke bruke Diablo 120 som effektforsterker i et hjemmekino-oppsett, men som vanlig integrert forsterker i stereo-modus.

Fjernkontrollen er solid og styrer både volum, av- og på samt mute og inngangsvelger. Knapene er veldig store og gode å bruke, men særlig når man har digitalkonverter-kortet installert blir det veldig mange innganger å bla seg gjennom. Jeg savner muligheten for direktevalg av signalkilde, selv om jeg innser at det nok bare er et i-landsproblem.

For oss aldrende brukere, så er det fint at størrelsen på skriften på displayet kan forstør-

res. Da kan vi i det minste se hvilken inngang vi bruker.

I testperioden har jeg spilt på mine Audiovector SR6 Avantgarde Arrêté høyttalere, og brukt PS Audio Directstream digitalkonverter koblet analogt til Diabloen, samt brukt min Oppo-spiller som drivverk koblet til digitalkonverteren i Diabloen med optisk kabel. Jeg har også spilt vinyl, men siden jeg ikke hadde riaa-kortet installert i Diablo-forsterkeren, har Bergmann Galder-spilleren min spilt via min Burmester-riaa til Gryphon med balanserte kabler.

Lyden

La det være sagt med en gang: Gryphon Diablo 120 er en fantastisk bra forsterker. Den oser autoritet og har fullstendig kontroll på høyttalerne, samtidig som den har finesse nok til å avdekke selv de minste variasjoner i en kammermusikk- eller akustisk jazzinnspilling. Dette er stål og silke i perfekt symbiose.

Klangmessig opplever jeg den ørlite på den varme siden av dønn nøytral. Det vil uansett være så minimalt med klangbalansemessig slagside at matching til annet utstyr burde være gå helt fint, nesten uansett hva du kobler den sammen med. Jeg vil heller ha klangbalansen i den retningen enn andre veien. En litt varmere

klangbalanse gjør nemlig ofte at lyden blir lettere å høre på over lengre lytteseanser, mens en litt kaldere eller lysere klangbalanse ofte kan være mer slitsom å høre på i lengden. Da blir resultatet gjerne at man lytter mindre og mindre til musikk, og det burde ikke være målet når man kjøper seg en ny forsterker.

Det kanskje aller beste med denne forsterkeren er evnen den har til å grave fram detaljer i musikken du knapt visste fantes. Det gjør det utrolig morsomt å finlytte til musikk, fordi det omtrent blir som å høre kjent musikk for første gang. Det gjør at du kan finne skatter i din egen platesamling som du hadde glemt eller oversett.

Dog skal det anmerkes at Diablo 120 ikke handler om detaljer alene, og at det kommer i veien for å nyte musikken som helhet. I stedet er det noe med at forsterkeren presenterer musikken på en så sort bakgrunn, at selv de minste detaljene kommer fram på en måte som svært mange andre forsterkere ikke får til. Nettopp fordi den mikroskopiske bakgrunnsstøyen som man ikke legger merke til før den forsvinner, maskerer de aller minste detaljene.

Når den overraskelsen er over, sitter man igjen med en musikkgjengiver av rang.

Stemmer låter fantastisk med både nerve, kropp og en klangrikdom som virkelig imponerer. Mary Chapin Carpenters vidunderlig vakre «Mrs Hemmingway» er pur magi, der stemmen bare svever mellom høyttalerne.

Den mellomtonegjengivelsen handler imidlertid ikke bare om stemmer. Prøv Helge Lien Trio-plata «Hello, Troll» og låta «Trozee». Piano og kontrabass gjengis med Diablo-forsterkeren svært virkelighetstro.

Det skyldes ikke bare klang, men også dynamikk. Gryphon holder ingenting tilbake, verken når det gjelder makro- eller mikrodynamikk. Igjen skyldes det forsterkerens evne til å ikke tilate mikroskopisk støy å blande seg med musikk-signalene. Gordon Goodwin's Big Phat Band's «Sing, Sang, Sung» viser fram denne dynamiske kapasiteten med all tydelighet. I det sporet skjer det så mye og så voldsomt hele tiden, uten at 120en verken mister kontrollen eller pusten. Den bare øser på uansett volum.

UTSTYR BENYTTET UNDER TESTEN

- Platespiller: Bergmann Galder
- Tonearm: Bergmann Odin
- Pickup: Lyra Etna
- Platespillerforsterker: Burmester 100
- Digitalkonverter: PS Audio Perfectwave Directstream
- Multispiller: Oppo BDP-105EU
- Høyttalere: Audiovector SR6 Avantgarde Arrêté
- Phonokabel: Grover Huffman Empress
- Balanserte signalkabler: Vovox Sonorus Direct S
- Ubalanserte signalkabler: Blue Jeans Cable LC-1
- Høyttalerkabler: Blue Jeans Cable Ten White (5T00UP)
- Strømkabler: Blant annet Lessloss DFPC Signature, Fat LMC (hjemmelagede), Trafomatic og Burmester
- Strømrrens: PS Audio P10
- Rack: Atacama
- Akustikkbehandling: Vicoustic Wave Wood Premium
- Tweaks: Soundcare, Vibrapods, Audiophile Vibration Control
- Annet: Egen 16A-kurs til anlegget kablet med

Du må gjerne prøve Paula Cole's «Tiger» også, men sørg for at taksteinen ligger godt på huset, og at du ikke har glass du er redd for. I hvert fall ikke hvis du har lyst til å høre dyptbass som rister mer enn buksebeina. Bassgjengivelsen til Diablo er nemlig ypperlig. Kontant, godt definert, masse attack, men uten å bli anemisk og steril. Diablo lar musikken ha kjøtt på beina helt nederst også. Det er rene maktdemonstrasjonen.

I toppen er det heller ikke mye å trekke – om noe. Her er det så luftig så luftig, enten det dreier seg om kvinnestemmer, overtoner på gitarer og cymbaler. Det bare forsvinner oppover, uten stopp.

Både detaljnivået og den gode bass og diskantgjengivelsen bidrar til at forsterkeren er i stand til å tegne opp et lydbilde både i bredde og dybde som kan nærme seg de beste rørforsterkerne. Her er det både størrelse og ikke minst stor presisjon i hvor de ulike instrumentene er plassert. I hvert fall der lydteknikeren har gjort en jobb for å plassere dem utover i lydbildet.

Jeg synes det er ekstra morsomt at den innebygde digitalkonverteren ikke gjør det til noen nedtur å bytte ut digitalkonverteringa til PS Audio Directstream. Også Gryphon sin konverter øser på med vellyd, dog skal det sies at den nok er en tanke feitere nedover enn PS Audio-konverteren. Den er kanskje ikke fullt så detaljert og oppløst som med PS Audio, men alt det andre er på plass av dynamikk og holografi. I tillegg har den en gøy-faktor som gjorde at jeg ofte ble sittende å lytte til den innebygde konverteren framfor min egne. Det er rett og slett en djevelsk god konverter.

Konklusjon

Gryphon Diablo 120 er en forsterker det er vanskelig å komme utenom hvis du er i markedet etter en integrert forsterker i den absolutte toppklassen. Digitalkonverteren du kan få kjøpt til denne er også veldig, veldig god.

VI LIKER:

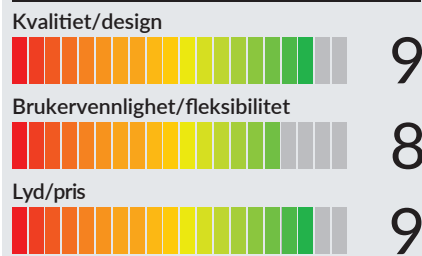
- Dynamikk, detaljer og spilleglede
- Krefter i massevis
- Veldig bra digitalkonverter

VI LIKER IKKE:

- Kun en balansert inngang
- Digitalkonverteren er ekstra

STEREO+ MENER: Gryphon Diablo 120 er en glimrende forsterker med en djevelsk god digitalkonverter.

KARAKTERER

Gryphon Diablo 120

PRIS: Fra kr. 99.900,-
(kr. 137.990,- med digitalkonverter)

IMPORTØR: Gryphon

LINK: www.gryphon-audio.dk